

Daniels bok - nummer tvåhundra

Profetisk utveckling: Den andra samlingen och dess betydelse i adventistisk eskatologi

Jeff Pippenger

2024-05-05

Vi betraktar den profetiska period som framställs som den andra insamlingen, vilken identifieras av profeten Jesaja och senare av Syster White.

Och det skall ske på den dagen att en rot från Isai skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren åter, för andra gången, skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som blir kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för hednafolken och samla Israels fördrivna och föra samman Juda kringspidda från jordens fyra hörn. Efraims avund skall också vika, och Judas ovänner skall utrotas; Efraim skall inte avundas Juda, och Juda skall inte förtrycka Efraim. Jesaja 11:10–13.

När Guds folk i den sista tiden samlas för andra gången, sker en enhet bland dessa lärjungar som förebildades av de tio dagar som föregick pingsten och som Jesaja hänvisar till som en tid då ”Efraims avund skall vika, och Juda motståndare skall utrotas; Efraim skall inte avundas Juda, och Juda skall inte förtrycka Efraim.”

”Prövningar skall komma över Guds folk, och ogräset skall skiljas från vetet. Men låt inte Efraim längre avundas Juda, och Juda skall inte mer bedröva Efraim. Vänliga, milda, medkännande ord skall flöda fram från helgade hjärtan och läppar. Det är nödvändigt att vi är förenade, och om vi alla söker Kristi saktmod och ödmjukhet, skall vi ha Kristi sinne, och då skall det råda andens enhet.” Review and Herald, 19 mars 1895.

Förening är ett moment i det verk som Kristus utför när han för andra gången samlar de etthundrafyrtiofyra tusen. Denna enhet framställdes genom de tio dagarna fram till pingsten och de sex dagarna av lägermötet i Exeter, och den kunde ha fullbordats från 1856 till 1863, om de som hade upplevt den stora besvikelsen den 22 oktober 1844 inte hade gått vilse.

”Men under den tid av tvivel och ovisshet som följde på besvikelsen övergav många av adventtroende sin tro. Oenighet och splittring uppstod ... Så blev verket hindrat, och världen lämnades i mörker. Hade hela adventistskaran förenat sig kring Guds bud och Jesu tro, hur helt annorlunda skulle då inte vår historia ha blivit!”

”Det var inte Guds vilja att Kristi ankomst skulle bli så fördröjd. Gud avsåg inte att hans folk, Israel, skulle vandra fyrtio år i öknen. Han lovade att leda dem direkt till Kanaans land och där upprätta dem till ett heligt, friskt och lyckligt folk. Men de för vilka det först förkunnades gick inte in ”på grund av otro” (Hebreerbrevet 3:19). Deras hjärtan var fyllda av knot, uppror och hat, och han kunde inte uppfylla sitt förbund med dem.

”I fyrtio år utestängde otro, knotande och uppror det forntida Israel från Kanaans land. Samma synder har fördröjt det nutida Israels inträde i det himmelska Kanaan. I ingetdera fallet var Guds löften felaktiga. Det är otron, världsligheten, den bristande helgelsen och striden bland Herrens bekännande folk som har hållit oss kvar i denna värld av synd och sorg så många år.”
Selected Messages, bok 1, 68, 69.

Den andre ängeln nedstigande identifierade en skingring vid den första besvikelsen, vilken inledde dröjsmålstiden, och ledde därefter till en period av sex dagar vid lägermötet i Exeter, där enhet kring budskapet åstadkoms före den Helige Andes utgjutelse i Midnattsropets budskap vid mötets avslutning.

Den tredje ängeln nedstigande den 22 oktober 1844 angav en skingring vid den stora besvikelsen och inledde en undervisningsperiod, när de sanningar som hör samman med det Allerheligaste öppnades för Guds folk. År 1849 utsträckte Herren sin hand för att för andra gången samla sitt folk, och år 1851 framlades 1850 års karta. Denna karta representerade grundbudskapet och just det budskap som skulle upphöjas inför världen som ett baner.

Kristi andra församlingsverk bland lärjungarna började omedelbart vid Hans nedstigande, och församlingsverket bland dem i Exeter började under dröjsmålets tid. I historien om upproret år 1863 började det andra församlingsverket åtminstone fem år in i den undervisningsprocess som började när helgedomens ljus uppenbarades år 1844. År 1848 var det då islam som uppretade nationerna. Den andra församlingshandlingen framställs som ett fortskridande verk som fullbordas genom ankomsten av de tio dagar som föregick pingsten, och även genom de sex dagarna av lägermötet i Exeter, och borde ha varit avslutat år 1856.

Verket att samla sitt folk för andra gången är den tredje ängeln avslutande verk, och det fullbordas genom Kristi hand.

Och när sabbatsdagen kom, började han undervisa i synagogan; och många som hörde honom blev häpnadslagna och sade: Varifrån har denne man detta? Och vad är detta för vishet som har givits honom, att också sådana mäktiga gärningar blir utförda genom hans händer? Mark. 6:2.

Den skingring som inträffar när den gudomliga symbolen stiger ned inleder en prövningsprocess som slutligen uppenbarar två klasser av tillbedjare och därigenom renar templet.

Han har sin kastskovel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan; men agnarna skall han bränna upp i en eld som inte kan släckas. Matteus 3:12.

Under den perioden skall Guds folk ta budskapet ur ängeln hand och äta det.

Och jag såg en annan väldig ängel komma ner från himlen, klädd i ett moln; och en regnbåge var över hans huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans fötter såsom eldpelare. Och i sin hand hade han en liten bok, öppnad; och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden. Uppenbarelseboken 10:1, 2.

Vid den andre ängeln ankomst den 19 april 1844 var Guds folk skingrat. De hade först blivit församlade genom uppfyllelsen av profetian i Uppenbarelseboken kapitel nio, vers femton, den 11

augusti 1840, men Herren hade hållit sin hand över ett misstag i beräkningen av några av siffrorna på tidskartan.

”Jag har sett att 1843 års karta leddes av Herrens hand och att den inte skulle ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand avlägsnades.” Early Writings, 74.

Hans hand drogs tillbaka, vilket gjorde det möjligt för Samuel Snow att fastställa det rätta datumet för den syn som dröjde.

”Dessa trogna, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Åter fördes de till sina biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget förklarades. De såg att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844, och att samma bevisning som de hade framlagt för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades år 1843, bevisade att de skulle upphöra år 1844.” Early Writings, 237.

Historien om den förste och den andre ängeln innehåller en rad vägmärken förbundna med Kristi hand. När Han steg ned den 11 augusti 1840 och den 19 april 1844 hade Han ett budskap i sin hand. Det var Hans hand som ledde framställningen och utgivningen av 1843 års karta i maj 1842. Det var Hans hand som förseglade ett misstag i siffrorna på kartan. Efter skingringen till följd av den första besvikelsen satt Jeremia ensam på grund av Kristi hand. Sedan drog Han tillbaka sin hand och avförseglade därigenom Midnattsropets budskap. Handlingen att räcka ut sin hand för att samla sitt folk för andra gången ägde rum från den första besvikelsen fram till lägermötet i Exeter, liksom lärjungarna slutligen samlades tillsammans i Jerusalem under tio dagar före den Helige Andes utgjutelse. Vid den tredje ängels ankomst den 22 oktober 1844 lyfte Herren upp sin hand.

Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte upp sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet, som har skapat himlen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte längre skulle vara. Uppenbarelseboken 10:5, 6.

Från den första sammankomsten den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844 präglas den första och den andra ängels historia av Kristi hand. Den 22 oktober 1844 steg den tredje ängeln ner, och den lilla milleritflocken skingrades genom den stora besvikelsen. På detta datum lyfte Kristus sin hand mot himlen och svor att tiden inte längre skulle vara.

Den andra insamlingen i historien från 1844 till 1863 började med att Kristus lyfte upp sin hand, samtidigt som han i sin hand höll ett budskap att ätas. Sedan, år 1849, räckte han ut sin hand för andra gången för att samla sitt förskingrade folk. Detta folk hade samlats genom Midnattsropets budskap och skingrats när den förutsagda händelsen inte inträffade. Vid lägermötet i Exeter samlade Kristus sin hjord och förenade dem på budskapet, såsom han hade gjort under de tio dagar som föregick pingsten. De filadelfiska milleriterna lämnade lägermötet i Exeter och upprepade pingsten. År 1856 befann sig Kristus utanför den rörelse som hade övergått till Laodicea, ty Kristus står utanför en laodicés hjärta och klappar, i det han söker inträde.

Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig. Uppenbarelseboken 3:20.

År 1856 knackade Kristi hand på den laodiceiska millerit-rörelsen, men utan resultat. År 1849, sju år tidigare, hade Han börjat att för andra gången samla sitt folk, men tvivel och osäkerhet hejdade den filadelfiska rörelsen.

”Om adventisterna, efter den stora besvikelsen år 1844, hade hållit fast vid sin tro och samfällt fortsatt att följa Guds öppnande försyn, tagit emot den tredje ängelns budskap och i den helige Andes kraft förkunnat det för världen, skulle de ha fått se Guds frälsning; Herren skulle mäktigt ha verkat tillsammans med deras ansträngningar, verket skulle ha fullbordats, och Kristus skulle redan ha kommit för att ta emot sitt folk till deras lön. Men under den period av tvivel och osäkerhet som följde efter besvikelsen övergav många av de adventstroende sin tro.... Därigenom hindrades verket, och världen lämnades i mörker. Hade hela adventistsamfundet enat sig kring Guds bud och Jesu tro, hur djupt annorlunda skulle då inte vår historia ha varit!” Evangelism, 695.

Den 11 september 2001 samlade Kristus sitt sista dagars folk, som därefter skingrades den 18 juli 2020. Den 11 september 2001 tog de som hade blivit samlade den dolda boken ur Kristi hand och åt den. Den 18 juli 2020 förkastade de det bud som representerades av hans upplyfta hand, vilket angav att ”tiden inte längre skulle vara”.

De filadelfiska milleriterna visade ingen upproriskhet i sin felaktiga förutsägelse om 1843, ty de handlade i enlighet med allt det ljus som Herren hade uppenbarat, men den 18 juli 2020 gjorde laodiceerna i den tredje ängelns rörelse uppror mot det ljus som var förbundet med Hans hand. Efter 1844 ”gav” den filadelfiska rörelsen under den första ängeln, ”i perioden av tvivel och osäkerhet”, ”upp sin tro” och blev laodiceer.

1856 representerar den övergångspunkten och förebildar en övergångspunkt för Guds folk i de sista dagarna.

Någonstans under de sju åren mellan 1849 och 1856 stod den filadelfiska milleritiska rörelsen emot Herrens hand, som sträcktes ut för att för andra gången samla sitt folk, och löftet var att Han då skulle göra mer än Han gjorde förr.

”Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sönderslitet; men nu i samlingstiden skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att sprida sanningen endast liten verkan, åstadkom litet eller ingenting; men i samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningar att sprida sanningen få den avsedda verkan. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var en skam att någon hänvisade till skingringen för exempel som skulle styra oss nu i samlingen; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen blir utgiven i en tidning som att den blir predikad.” Review and Herald, 1 november 1850.

Uppenbarligen försökte Herren föra sitt verk framåt i enhet, men enheten hade uppenbarligen brutit samman, och ”under den period av tvivel och ovisshet som följde efter besvikelsen gav många av adventtroende upp sin tro”. The Present Truth (senare Review and Herald) började utges 1849, och år 1851 fanns 1850 års tavla tillgänglig, men år 1856 hade budskapet om de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex lämnats ofullbordat. Det budskap som förseglades upp den 22 oktober 1844 framträdde när tidsprofetierna om de tvåtusen trehundra åren och de tvåtusen femhundra tjugo åren gick i fullbordan.

Sabbaten var den lära som vid den tiden lyste klarast över de andra lärorna, och under tolv år fortskred en prövningsprocess tills det sista provet kom år 1856. Detta prov gällde sabbatsvilan för landet, och det markerade slutet på en prövningsprocess som började med sabbatsvilan för människan. Prövningstiden bar Alfa och Omegas signatur. År 1856 representerade också en ökning av kunskap beträffande den första grundläggande sanning som Miller upptäckte, och därför bar det också Alfa och Omegas signatur på den nivån. Sabbatssanningen, såsom tecknet på Guds helgade folk, framställdes som den sjunde basunens ljud, då hemligheten om Kristus i den troende, härlighetens hopp, fullbordades. De ”sju tiderna” framställdes genom jubelårets basun, som skulle ljudas på försoningsdagen.

De sju åren från 1856 till 1863 motsvarade de tio dagarna i Jerusalem för lärjungarna och de sex dagarna av lägermötet i Exeter för de filadelfiska milleriterna, men sorgligt nog blev perioden en illustration av dem som vägrar att följa Herren när han leder dem genom övergångsperioden. Historien om den första och den andra ängeln, vilken är den historiska perioden för de sju tordönen, visar hur Herren sträcker ut sin hand för att samla sitt folk en andra gång från den 19 april 1844, och den åskådliggör ett lydigt gensvar då de visa följde Kristus in i det allra heligaste.

Det första Kadesh historia, vilken är den tredje ängels historia från 1844 till 1863, identifierar återigen hur Herren sträcker ut sin hand för att samla sitt folk en andra gång, men i den historien blir uppror uppenbar. Nu, för tredje gången, alltsedan juli 2023, sträcker Herren åter ut sin hand för att samla sitt folk en andra gång, och de kommer att fullborda det andra Kadesh som lydiga filadelfier, ty sanningens signatur identifierar de tre gångerna såsom begynnelsen och slutet, vilka representerar lydiga filadelfier, och exemplet i mitten såsom olydiga laodiceer.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Skall församlingarna ge akt på budskapet till Laodicea? Skall de omvända sig, eller skall de, trots att det mest högtidliga sanningsbudskapet — den tredje ängels budskap — förkunnas för världen, fortsätta i synd? Detta är det sista nådebudskapet, den sista varningen till en fallen värld. Om Guds församling blir ljum, står den inte längre i Guds ynnest än de församlingar som framställs såsom fallna och såsom en boning för onda andar, ett tillhåll för varje oren ande och ett näste för varje oren och avskyvärd fågel. De som har haft tillfällen att höra och ta emot sanningen och som har förenat sig med Sjundedags Adventistsamfundet, kallar sig Guds budhållande folk, och ändå inte äger mer andligt liv och mer helgelse åt Gud än de namnkristna församlingarna, skall lika visst drabbas av Guds plågor som de församlingar som motsätter sig Guds lag. Endast de som är helgade genom sanningen skall utgöra den kungliga familjen i de himmelska boningar som Kristus har gått bort för att bereda åt dem som älskar

honom och håller hans bud.”

”Den som säger: Jag känner honom, och inte håller hans bud, han är en lögnare, och sanningen är inte i honom” [1 John 2:4]. Detta innefattar alla som gör anspråk på att ha kunskap om Gud och att hålla hans bud, men som inte ger detta till känna genom goda gärningar. De skall få efter sina gärningar. ”Var och en som förblir i honom syndar inte; var och en som syndar har varken sett honom eller lärt känna honom” [1 John 3:6]. Detta är riktat till alla församlingsmedlemmar, däribland medlemmarna i Sjundedagsadventisternas församlingar. ”Mina barn, låt ingen bedra er: den som gör rättfärdighet är rättfärdig, liksom han är rättfärdig. Den som gör synd är av djävulen, ty djävulen syndar från begynnelsen. För detta ändamål blev Guds Son uppenbarad, för att han skulle göra slut på djävulens gärningar. Var och en som är född av Gud gör inte synd; ty hans säd förblir i honom, och han kan inte synda, eftersom han är född av Gud. Därav blir det uppenbart vilka som är Guds barn och vilka som är djävulens barn: var och en som inte gör rättfärdighet är inte av Gud, inte heller den som inte älskar sin broder” [1 John 3:7–10].

”Alla som gör anspråk på att vara sabbatsfirande adventister och ändå fortsätter i synd är lögnare i Guds ögon. Deras syndiga levnadssätt motverkar Guds verk. De leder andra in i synd. Ordet kommer från Gud till varje medlem i våra församlingar: ’Och gör raka stigar för era fötter, så att det lama inte kommer ur led, utan i stället blir botat. Sträva efter frid med alla och efter helgelse, utan vilken ingen skall se Herren. Se noga till att ingen går miste om Guds nåd, att ingen bitter rot skjuter skott och vållar oro, så att många blir smittade; att ingen är otuktig eller ohelig såsom Esau, som för en enda matbit sålde sin förstfödslorett. Ni vet ju att när han sedan ville ärva välsignelsen, blev han förkastad; ty han fann ingen plats för omvändelse, fastän han sökte den med tårar’ [Hebreerbrevet 12:13–17].

”Detta är tillämpligt på många som gör anspråk på att tro sanningen. I stället för att överge sina lustfyllda sedvänjor fortsätter de på en felaktig utbildningslinje under Satans bedrägliga sofisteri. Synd urskiljs inte som syndig. Deras samveten är själva befläckade, deras hjärtan är fördärvade, ja, till och med tankarna är ständigt fördärvade. Satan använder dem som lockbeten för att dra själar till orena sedvänjor som besmittar hela varelsen. ’Den som förkastade Mose lag [som var Guds lag] dog utan barmhärtighet på två eller tre vittnens utsago. Hur mycket strängare straff menar ni då inte att den skall anses värd, som har trampat Guds Son under fötterna och ansett förbundets blod, genom vilket han blev helgad, för något oheligt och som har smädat nådens Ande? Ty vi känner Honom som har sagt: Min är hämnden, jag skall vedergälla, säger Herren. Och vidare: Herren skall döma sitt folk. Det är förfärligt att falla i den levande Gudens händer’ [Hebreerbrevet 10:28–31].” Manuscript Releases, volym 19, 176, 177.